

இவர்கள்

நமது விசேஷ நிருபரின் சரடு.....

[மயிலாப்பூர் லஸ் சர்ச் ரோட் வழியாக ஒரு ரிக்ஷா போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அதிலே ஸ்ரீமான் மதுரை மணி அய்யர், பிச்சுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார். எதிரே வந்து கொண்டிருந்த போர்டு கார் ஒன்று படபட வென்று அடித்துக் கொண்டு, நின்று விடுகிறது. கதவைத் திறந்து கொண்டு, ஸ்ரீமான் ஜி. என். பாலசுப்பிரமணியம் இறங்குகிறார். இதைப் பார்த்து, ரிக்ஷாவிலிருந்து மதுரை மணி அய்யரும், கீழே இறங்குகிறார்...]

ஜி. என். பி.:—நமஸ்காரம், மணி அய்யர்வாள்! உங்களைப் பார்த்த வுடனேயே நானே நிக்கணும்னு நினைச்சேன். என் மனசு அறிஞ்சு காரே நின்னு போச்சு.

மணி:— ஏதோ நான் செய்த பாக்கியம்.

ஜி. என். பி.:— இன்னிக்கு உங்க 'பர்த் டே' இல்லையா? அக் டோபர் 25-ந் தேதியாச்சே.

மணி:—அட்டே! இது எனக்கே ஞாபகமில்லையே? நீங்கள் சதா ஜோசியம், ஜாதகம் எல்லாம் பார்க்கிறவர்களானதனாலே, ஞாபகமா குறித்து வைத்திருக்கிறீர்கள்.

ஜி. என். பி.:— எங்கே ரிக்ஷா வில் கிளம்பி விட்டீர்கள்?

மணி:—சும்மா பிச்சுக்குப் புறப்பட்டேன். நீங்கள் எங்கே புறப்பட்டீர்கள்?

ஜி. என். பி.:— எக்மோரிலே ஒரு வீடு காலி இருக்கிறதுன்னு சொன்னு. அதைப் பார்ப்போம்னு புறப்பட்டேன்.

மணி:— உங்களுக்குத்தான் மாசத் துக்கு ஒரு வீடு மாற்றி ஆகணுமே!

ஜி. என். பி.:—குயில் கிளைக்குக் கிளை தாவிக்கொண்டுதானே பாடறது? சங்கீதக்காரனுக்கும் எப் பொழுதும் சஞ்சாரத்திலே ஆசை.

சந்திக்கதால்...

மணி :— சஞ்சார மென்றால் அவ்வடத்திலே சாதாரண சஞ்சாரமா? துரிதகால சஞ்சாரமாச்சே!

ஜி. என். பி. :— மணி அய்யர் வாள்! நீங்கள் அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. எனக்கு எத்தனை வருஷம் 'சீனியர்' நீங்கள்?

மணி :— அதெல்லாம் இல்லை. நான் பிறந்தது, 1912-ல். இரண்டு வருஷம் நான் உங்களுக்கு ஜூனியர்.

ஜி. என். பி. :— ஸீனியரோ, ஜூனியரோ, நாம் இரண்டு பேரும் 'ஸோ-நியர்'!

[இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்.]

மணி :— போன வாரம் 'விகடன்'ப் படிச் சுட்டகளா?

ஜி. என். பி. :— இப்படிக் கொஞ்சம் தள்ளி வாருங்கள். நாம் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அந்த விசேஷ நிருபர் எங்கே இருந்தாவது கேட்டுவிடப் போகிறார்!... போகட்டும். அப்புறம் என்ன நியூஸ்?

மணி :— நவம்பர் பிறந்ததும் தமிழ் நாடு பிறக்கப் போகிறது. ஸ்ரீ பிரகாசா பம்பாய்க்குப் போகிறார். மொரார்ஜி ஸெண்டருக்குப் போக ஏற்பாடாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நம்ம ஊருக்குத்தான் யார் கவர்னரா வரார்னு தெரியல்லை.

ஜி. என். பி. :— நான் சங்கீத விஷயமாய்க் கேட்டால், நீங்கள்...

மணி :— சங்கீதத்தைப் பற்றியா? நீங்கள் ரேடியோவிலே 'ப்ரொடியூசர்' உத்தியோகம் ஏற்றுக் கொண்டதிலிருந்து இளம் வித்து

வான்களுக்கெல்லாம் யோசனை அடிக்கிறதன்னு சொல்லிக்கி

ஜி. என். பி. :— கேட்கச் சந்தோசமா இருக்கு.

மணி :— அதிலேயும் உங்க 'பாணி' தான் ரேடியோவிலே அதிகமாகக் கேட்கிறதன்னும் சொல்லிக்கிறா!

ஜி. என். பி. :— அது போகத்
 த், மணி அய்யர்வாள் ! உங்கள்
 தல் கச்சேரி எந்த வருஷம் ?

மணி :— பன்னிரண்டிலே.

ஜி. என். பி. :—என்ன? பிறந்த
ன்னிக்கேயா?

மணி :— இல்லே இல்
ல' 12-வது வயசுலே.
924-ம் வருஷத்திலே
சுல வாக்கோட்டை
யிலே கும்பாபேசுகம்
நடந்தது. அதிலே தான்
என் முதல் கச்சேரி.

ஜி. என். பி. :— ந ம்
 ம ப் பே பால தான்
 பாலிருக்கு நீங்களும்தான்,
 எனக்கும் மயிலாப்பூர்
 கபாலிகோயிலிலேதான்
 முதல் கச்சேரி. ஆனால்

தனக்கு அப்பொ பதினெட்டு
யசு. நீர் பன்னிரண்டு வயசி
லயே பாடி விட்டீரே!

மணி :— ஐந்து வயசு குழந்தை
யிருக்கும்போதே நான் எங்க
த்தப்பா புஷ்பவனம் அய்யர்
ச்சேரியிலே, உட்கார்ந்து கேட்
ருக்கேன். அவர் 'வாதாபி கண
நிம்பஜே' என்ற பாட்
டாடுதான் கச்சேரியை
ரம்பிப்பார். அப்புறம்
ங்கப்பா ஒன்பது
பசிலேயே என்னை
ஐம் பாகவதரிடம்
சைக்து விட்டார்.
வர் போட்ட அஸ்தி
ரந் தான் இப்பொ
து நான் பாடுவதெல்
ம். எட்டயாபுரம்
மச்சந்திர பாகவதரு
யசிஷ்யர் அல்லவா
வர் ?

ஜி. என். பி. :— ஆமாமாம், எட்.
யாபுரம் ராமச்சந்திர பாகவத
ரப் பற்றி எல்லாரும் சொல்
வா. மதுரை பொன்னுசாமி

பிள்ளை, மருங்காபுரி கோபால்
கிருஷ்ணய்யர், காஞ்சிபுரம் நாயனா
பிள்ளை, மழவராயனேந்தல் சுப்ப
ராம பாகவதர் இவா எல்லாருமே
அவர்கிட்ட பாட்டு சொல்லிண்
டவா தானே? ஸ்வரம்
பாடுவதிலே அந்த வர்க்
கமே ரொம்பப் பிரசித்த
மாமே?

மணி :— எ ல் லா ம்
அவாளுடைய கிருபை
தான். இல்லாவிட்டால்
நான் என்ன ஸ்வரம்
பாட முடியும்?

ஜி. என். பி. :— அப்
புறம் ஹரிகேசநல்லூர்
முத்தையா பாகவதர்
வாள் கிட்டே கூட
சிட்சை உண்டு இல்
லையா? அவாளெல்லாம் சிரமப்
பட்டு வளர்த்த சங்கீதத்தை நாம்
பின் பற்றுகிற கௌரவமும், பாக்
கியமும் நமக்குக் கிடைச்சது, நம்
முடைய அதிர்ஷ்டம்னு தான்
சொல்லணும்...ஆனால் பாருங்கோ,
நமக்கெல்லாம் இப்பொ என்ன
பேர் தெரியுமா? 'மாடர்ன்' வீத்
வான்கள்!

மணி :— இரண்டு பேரும் குடுமியை எடுத்து விட்டுக் 'கிராப்பு' வச்சுக் கொண்டதனால் சொல்லலாமே தவிர.....

ஜி. என். பி. :— அது
மாத்திரம் இல்லை. நாம்
இரண்டு பேரும் நீடிச்சு
குருகுல வாசம் பண்
ணல்கை யோல்லியோ !

மணி:—நம்ம இரண்டு பேருக்கும் தகப்பனர் தான் குரு. அவர்களைச் சுற்றி இருந்தவாளைல்லாம் பெரிய ஞானஸ்தர்களா இருந்தா. அந்தக் கேள்வி ஞானத்

காஞ்சிபுரம்
நாயனா பிள்ளை

காரைக்குடி
சாம்பசிவ அய்யர்

திலேயே பெரும்பாலும் நாம் சங்கீதத்தைக் கற்றுக் கொண்டு விட்டோம்.

ஜி. என். பி. :— வாஸ்தவம். எங்காத்து மாடியிலே சஞ்சிவி ராவ் வேணுகானத்தைப் பொழிந்து கொண்டே இருப்பார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டே நான் ஷேக்ஸ்பியரையும் உருப் போட்டுக் கொண்டிருப்பேன்! இல்லாவிட்டால் அப்பா கோபித்துக்கொள்வார்.

மணி :—இல்லை யா பின்ன? உங்க அப்பா அந்தக் காலத்து ஹெட் மாஸ்டராச்சே?

ஜி. என். பி. :— நீங்க மாசத்திலே இருபது கச்சேரிகளுக்கு மேலே செய்கிறீர்களே? எப்படி சமாளிக்கிறீர்கள்?

மணி :—அதெல்லாம் இப்போ. என் பழைய கதையைக் கேட்டால் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்.

ஜி. என். பி. :—என்ன அது?

மணி :— 1924லிலே கச்சேரி பண்ண ஆரம்பிச்சேன். ஆனால், 1927-லே சாரீரம் போயிடுத்து. சுருதியும் அஞ்சிலேயே ருந்து நாலரை ஆச்சு; நாலாச்சு; இரண்டரை யாச்சு; இரண்டாச்சு; அரைக் கட்டை சுருதிக்கு வந்து விட்டது. அப்புறம் பாட ஆரம்பிச்சா தொண்டையிலிருந்து காத்து தான் வரது. கச்சேரி பண்ண சபையிலே போய் உட்கார்ந்தாலும் காத்து நன்னு வரது, எதிரிலே கூட்டம் இல்லாததினாலே.

பாபநாசம்சிவன்

பல்லடம் சஞ்சிவி ராவ்

ஜி. என். பி. :—அப்புறம் எப்பண்ணினீர்?

மணி :— சாதகம் தான். நாகட்டை சுருதியை வெச்சுண்டு சாதகம் பண்ண ஆரம்பிச்சேன். நல்ல வேளையாக கூட குடி இருந்தவா எவ்வுதம்புராவை பிடுங்கி கொண்டு போய் விட்டோம். என் தலையைக்கண்டவுடனேயே அவர் வெளியே போய் விடுவார். சாதகம் முடிஞ்சப்புறம் தான் வருவார். இப்படி யெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு வெகு காலத்திற்குப் பிறகு பட்டணம் வந்துசேர்ந்தேன்.

ஜி. என். பி. :— சரி, பட்டண வாசம் உமக்கு எப்படி இருக்கிறது?

மணி :— பலே ஜோர், பஜோர், பட்டணவாசம்.

ஜி. என். பி. :—என்ன மணி அய்யர்வாள், சினிமாப் பாட்டைப் பாடறேள்?

மணி :— பாட்டிலே சினிமாப் பாட்டு என்று ஒன்று இருக்கா? காதுக்கு நன்றாக இருக்கணும். கருத்துக்கு இன்பமாக இருக்கணும். எந்தப் பாட்டாக இருந்தால் என்ன? நல்லதை எடுத்துக்கணும். கெட்டதைத் தள்ளணும்.

ஜி. என். பி. :— நான் சினிமாவையே மறந்துட்டேன்.

மணி :— வாஸ்தவம் தானே? துஷ்யந்தன் வேஷம் போட்டால் மறப்பது சகஜந்தானே?

ஜி. என். பி. :— நீங்கள் எல்
தையும் ஞாபகம் வைத்திருக்
றீர்களே !

மணி :— எனக்கு எல்லாம்
பிடிக்கும். பிடிக்காதது ஒன்று
இல்லை. சினிமாப் பாட்டையும்
கேட்பேன். காரைக்குடி பிரதர்ஸ்
விளையையும் கேட்பேன்.

ஜி. என். பி. :— மகராஜபுரம்
பாட்டு என்றால் தங்களுக்கு உயிர்
என்று சொல்லுகிறீர்களே.

மணி :— அவரை நான் குரு
வாவே மதிக்கிறேன். அவர்
பாட்டு என்றால் எனக்கு உயிர்
தான்.

ஜி. என். பி. :— அதே
மாதிரி தான் ய்யா
எனக்கும் அரியக்குடி
பாட்டு. ஒவ்வொரு
விதவானும் அறியக்
கூடிய பாட்டு. எங்க
அப்பா ஒரு நாள் அவ
ரிடம் பாடிக் காட்
டச் சொன்னார்.
“பலே! பாலு நன்னா
பாட ரானே” இது
சொல்லிவிட்டு அவர்
தட்டிக் கொடுத்தது
இன்னும் நினைவு
இருக்கிறது.

மணி :— உமக்கு என்னய்யா ?
மதுரை சுப்பிரமணியய்யர் கிட்டே
பாடம் கேட்டிருக்கிறீர். டைகர்
வரதாச்சாரி கிட்டே வேறே படிச்
சிருக்கிறீர். ‘டிப்ளமா’ பட்டம்
வேறு வாங்கி இருக்கிறீர். ஒரு
‘டிப்ளமா’ வாங்கியும்கூட நீர் இப்
படிப் பாடுகிறீர், அதான் ஆச்
சரியம்!

ஜி. என். பி. :— எவ்வளவு கற்
றுக் கொண்டா என்ன? அதை
எடுத்துக் காட்டணும் பாருங்கோ.
அந்த ரகசியத்தை அறியக்குடி
கிட்டே தான் கத்துண்டேன்.

ஏகலைவன் மாதிரி அவரிடத்திலே
எனக்கு ஒரு பத்தி உண்டு.

மணி :— நான் சொல்ல வேண்
டியதை நீங்களே சொல்லிவிட்டீர்
கள். எல்லாவற்றையும் விட
எனக்கு உம்மகிட்டே ஒரு சந்
தோஷம். பழங்காலத்து வித்து
வான்களிடத்தில் தான் இதைப்
பார்க்கலாம். அதை இன்றைக்கு
உம்மகிட்டே பார்க்கிறேன்.

ஜி. என். பி. :— எதை? பொடி
டப்பியையா? இல்லை, கைக் குட்
டையையா?

மணி :— அதெல்லாம் இல்லை.
உங்க ‘பர்ஸனலிடி’
யைத் தான் சொல்
றேன். குங்குமப்
பொட்டும், வைரக்
கடுக்கனும் அப்படி
ஐம்மென்று சபையி
லேவந்து உட்கார்ந்து
நாலு பிரக்காக்களை
உதிர்த்ததும், அப்ப
டியே சபையிலே
களை கட்டிவிடுமே!
இப்போ யாரைப்
பாருங்கோ, ஜி. என்.
பி. பாணிதான். உங்
களுக்குச் சிஷ்யன்னு
சொல்லிக் கொள்வ

மதுரை மணி

திலே அவ்வளவு சந்தோஷம் அவா
ளுக்கு. ஆமாம், உங்களை ஒண்ணு
கேட்கணும்னு ஆசை. ஏதோ பால
சுப்பிரமணியன்னுபேர் இருந்தால்
தான் சிஷ்யனாக எடுத்துக்கிற
தன்னு வச்சிருக்கிறீர்களாமே,
வாஸ்தவமா?

ஜி. என். பி. :— அதுக்கு என்ன
பன்றது? எனக்கு வர தெல்லாம்
பாலு, உமக்கு வந்தது வேம்பு!

மணி :— அவன் வேம்பு வா?
எனக்கு அவன்தான்காணும்
கரும்பு!..... நான் எதுக்காகச்
சொல்ல வந்தேன்னோ, உங்கப்பா

கல்வியைத் தானம் பண்ணினார்; நீங்க சங்கீதத்தைத் தானம் பண்ணுகிறீர்கள் உங்களுக்கு எத்தனை சிஷ்ய பரம்பரைகள்! ஒரு வஸந்தகுமாரியைச் சொல்லுங்கோ....

ஜி. என். பி.:— ரல்லாம் பெரிய வாள் ஆசீர்வாதம். உங்களைப் பற்றி நான் சொல்ல வேண்டுமென்றால் இன்றைக் கெல்லாம் சொல்லலாம். பாபநாசம் சிவனுடைய ஒரு 'காணக் கண் கோடி' பாட்டை நீங்கள் பாடுவது ஒன்றே போதுமே. பப்பா, தத்தா ன்னு இரண்டே ஸ்வரத்தை நாள் முழுக்கப் பாடினாலும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுபோகட்டும், நீர் ஒரு தரம் இலைக் கட்டு மேலே விழுந்தீரா மே, அதுஎப்போ?

மணி:—அதையேன் கேட்கிறீர்? திருவிசநல் லூர் ஐயாவாள் உற்சவத்திலே போய் கச்சேரி பண்ணிட்டு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தேன். ரயிலிலே மூணும்கிளா சிலே ஏறி சாமான் வைக்கிற பலகை மேலே படுத்தேன் பாருங்கோ, அப்படியே தூங்கிப் போய் விட்டேன். வண்டி அசைஞ்ச அசைப்பிலே எனக்கும் தெரியாமே கிழே விழுந்துட்டேன். ஒரு பக்கம் தேங்காய் மூட்டை, இன்னொரு பக்கம் வாழைத்தாரு, அதற்கு நடுவிலே இலைக்கட்டு. அந்த இலைக்கட்டு மேலே விழுந்தேங்காணும்.

ஜி. என். பி.:—அது இலையா? பிரகலாதனை பூமாதேவி தாங்கி ஒப்பிலே சங்கீத தேவதையின்

ஜி. என். பி.

கைகள்ளு உம்மைத் தாங்கியிருக்கு! உம்ம பாட்டை உலகம் பூரா கேட்கணும்னு ராஜராஜேச்வரி கிருபை பண்ணியிருக்கா. அது என்னவோ மணி அய்யர் வாள், உமக்கும் நல்ல சிஷ்ய பரம்பரை அமைந்திருக்கு. அன்னிக்கு சாவித்திரி கணேசன் பாடினார், கேட்டேன். எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்.

மணி:—உம்ம அளவுக்கு எனக்கு அதிகமா சிஷ்யாள் இல்லா விட்டாலும் எம்மாதிரியே 'மிமிக் கிரி' பண்ணற சிஷ்யாள் அதிகமாயிட்டா. அதைக் கேட்டுட்டு நானே அசந்து போனேன்.

ஜி. என். பி.:—என்ன அது?

மணி:—என்னைப் போலவே "ந...ந...ந...! ஊ...ஊ...ஊ...!" ன்னு ரயில் ஊதறார்கள்!

[இதற்குள் ஜி. என். பி. யினிடம், கார் ரிம்பேராகி விட்டதாக டிரைவர் தெரிவிக்கிறார்.]

ஜி. என். பி.:—என்ன மணி அய்யர்வாள், வண்டி தயார் ஆயிடுத்தாம். நீங்களும் தான் வாங்குளேன், ஒரு சுற்று சுற்றி விட்டு வருவோம்.

மணி:—எனக்கு உடம்பு இருக்கிற நிலைமையிலே மறுபடியும் உம்ம வண்டி நின்னுடுத்தோ, நம்மாலே தள்ள முடியாது.

ஜி. என். பி.:—அதெல்லாம் இல்லை. நம்ம வண்டி சுருதியிலே சேர்ந்துட்டா அப்புறம் பிடிக்க முடியாது. அப்போ நான் வரேன். நமஸ்காரம்.